

Змеятъ. Царица да си на най-силния змей. Цѣлъ сборъ отъ робини да имашъ — малко ли ти е?

Гуга. Не съмъ свикнала харемликъ да гледамъ, нито пъкъ да ми слугуватъ. Азъ си мислѣхъ: ще бждемъ само двама. Ще ти шетамъ и да ти се радвамъ! А то... (потръпнала) у-у-у! Колко срамно! Какъ ме подлъга тая пуста пѣсенъ!

Змеятъ. (пакъ я погалва). Не виждашъ ли, че само тебъ обичамъ. Защо се разкайвашъ!

Гуга. До като не пустнешъ тия клети моми — радость нѣма да позная.

Змеятъ. Добре тогазъ. Щомъ се върна — всичкитѣ ще пустна.

Гуга. А защо не сега?

Змеятъ. Сега тръгвамъ: чакатъ ме тамъ на бойното поле... А щомъ се завърна...

Гуга. Тогазъ на менъ... Нека си ида за день, за два, дома да си ида; своитѣ да видя — и пакъ ела да ме вземешъ.

Змеятъ. (подсмива се). Много хитра си станала.

Гуга. Защо?

Змеятъ. Нѣма го майстора... Да не мислишъ, че не се досѣщамъ... Върнешъ ли се — ей че ще те срещне магьосницата Йона отъ Усое?

Гуга. Коя е тя?

Змеятъ. Ужъ не я познавашъ и не си ѝ чувала името. Само че тя лъже. Билкитѣ ѝ — пукната пара не чинятъ. Нейнитѣ магии сж за онѣзи отъ долния зимя. А змея не хващатъ.

Гуга. Че ти не си ли човѣкъ?

Змеятъ. И съмъ, и не съмъ.

Гуга. Ами нали силата ти е въ крилцата подъ рамената?

Змеятъ. (Стреснатъ). Кога си я срѣщала?

Гуга. Никога!

Змеятъ. А отъ де знаешъ това?

Гуга. (Ядовито). Ти самъ ми го каза.

Змеятъ. Азъ!

Гуга. Еднажъ кога крилцата ти милвахъ и си откжснахъ едно перце, за да се накича съ него...

Змеятъ. (Сѣпнатъ). Тѣй ли?

Гуга. Нали тогази ми каза, какъ мога да вкаменя нѣкого, ако ме погледне като жена.

Змеятъ. И туй ли?... Никой не ми е кривъ, че въ любовта си къмъ тебе съмъ се вдетенилъ...

Гуга. Щомъ ме обичашъ — хайде пустни ме, до като се върнешъ, да си ида до дома, макаръ за единъ день да е!

Змеятъ. Туй нѣма да бжде! А знай и това: нѣколко пжти вече забелязвамъ, че магьосницата обикаля тждѣва. Да не